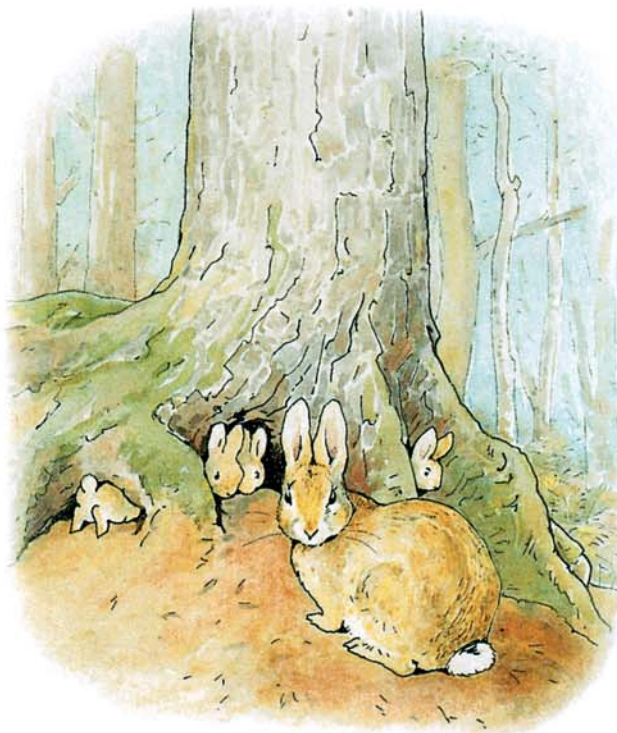

BYLO NEBYLO – žili
jednou čtyři králíci.
Jmenovali se
Ocásek,
Peříčko,
Hoplinka
a Petr. Bydleli
s maminkou v noře,
vyhloubené v písčitém
svahu pod kořeny
vysoké jedle.

„A teď, moji drobečkové, se můžete jít proskočit,“ řekla jednoho rána paní Králíčková. „Ale jen do lesa nebo dolů po cestičce. Ať vás ani nenapadne zaběhnout do zeleninové zahrady pana Gregora!“

Nezapomeňte, že váš tatínek tam měl nehodu! Chytili ho a paní Gregorová z něj udělala paštiku.

DOBRODRUŽSTVÍ KRÁLÍČKA PETRA

Tak už běžte, miláčkové,
a žádné zlobení! Musím si
něco zařídit.“

Paní Králíčková si vzala koš a deštník
a vydala se lesem k pekařovi. Chystala
se koupit bochník chleba a pět koláčů
s rozinkami.

Ocásek, Peříčko a Hoplinka
byli hodní králíci. Seběhli
dolů po cestičce a začali
sbírat ostružiny.

Jenom Petr, ten zlobivější, utíkal rovnou do zahrady pana Gregora.

Pod vrátky se protáhl dovnitř.

Nejdřív se pustil do salátu, pak do fazolových lusků. Nakonec skončil v záhonu ředkvi.

DOBRODRUŽSTVÍ KRÁLÍČKA PETRA

Když se zdálo, že už má dost, rozbolelo ho břicho. Petr se poohlížel, kde by na to bolení našel nějakou petržel...

...a hned u záhonů s okurkami se téměř srazil s panem Gregorem!

Pan Gregor sázel okurky, a jakmile ho uviděl, všeho nechal a hnál se za Petrem. Křičel na celé kolo a mával hráběmi nad hlavou: „Chyťte zloděje!“

Petr k smrti vyděšený pádil
na opačný konec zahrady,
protože v tu chvíli zapomněl,
kudy se sem dostal. V tom
úprku ztratil jednu botu
v kapustách

a druhou mezi bramborami.

Bez bot mohl běžet
po čtyřech, a to šlo mnohem
rychleji. Myslím, že by se
mu nakonec utéct podařilo,
kdyby se naneštěstí nezapletl
do sítě kolem angreštů
a nezachytil se za knoflík
u kabátku. Kabátek měl
modrý s velkými mosaznými
knoflíky, a docela nový.

